

ראשון לתוך ארבע אמות העליונות של הכבש סמוך למזבח — זכה לתרום את הדשן.

ואם היו שניהן שוין, שהיו שני כהנים הגיעו לתוך הארבע אמות כאחד, שניהם לא זכו. ועושין גורל בין כל הכהנים⁽³⁾.

וכך היתה ההגדלה —

הממונה על הגורלות שבמקדש אומר להן: הצביעו!

דהיינו, הוציאו אצבעותיכם כדי למנות האצבעות.

וּמבואר בגמרא שהכהנים היו עומדים במעגל סביב והממונה היה נוטל מצנפת מראשו של אחד מהם להודיע שממנו מתחיל הגורל. ונוקב במספר מסויים הגדול בהרבה ממספר הכהנים הנמצאים שם. כגון מאה או ששים⁽⁴⁾ ומתחיל למנות את האצבעות מאותו כהן שנטל מצנפתו מראשו, וסובב והולך, ומונה וחוזר חלילה עד סוף המנין. והכהן שהמנין הסתיים אצלו הוא הזוכה].

לידע איזו רוח יפה לחטין ואיזו לזיתים, שלחן שהיה במקדש, שהיה עליו לחם הפנים העשוי מחטין, היה בצד צפון, והמנורה שהדליקו בה בשמן זית, היתה בדרום, האי רוח צפונית, מרבה [מגדלת] חטין הראויין לשולחן, שהיה עומד בצד דידה.

הדרן עלך שבעת ימים

פרק בראשונה

מתניתין:

כב-א בראשונה, בתחילה, לא תיקנו גורל [“פייס”]⁽¹⁾ לתרומת הדשן, אלא כל מי שרוצה לתרום את המזבח והוא כהן מבית אב שעובד במקדש באותו יום, היה תורם.

ובזמן שהן מרובין, שיש הרבה כהנים הרוצים לתרום, כך היו עושיין: רציין ועוליין בכבש של המזבח⁽²⁾, שארכו שלשים ושתים אמות.

וכל הקורם את חבירו בארבע אמות, שהגיע

3. שהרי אי אפשר לערוך גורל האמור להלן בשני כהנים בלבד, שאז ידעו מראש מי הזוכה. שאם יקבעו מספר לא זוגי יזכה הכהן הראשון שהתחיל ממנו המנין, ואם יקבעו מספר זוגי יזכה הכהן השני. תוספות יום טוב.

4. רש"י. ובתוס' ישנים כתב שלא הממונה היה נוקב במספר אלא אחר והממונה לא היה יודע את המספר שהוחלט עליו כדי שלא יבוא לידי רמאות לעשות באופן כזה שהגורל יפול על מי שהוא חפץ בו.

1. מלשון פיוס, שנעשה כדי שתתפייס דעתם בכך ולא תהא קנאה ביניהם. מאירי.

2. בירושלמי מבואר שאסור לכהנים לרוץ על הכבש אלא ללכת עקב בצד אגודל. שנאמר “לא תעלה במעלות על מזבחי”. וצריך לומר כאן שלא היו רציין ממש אלא ממהרין בהילוך עקב בצד אגודל. או שהירושלמי מיירי רק בשעת עבודה כגון בהולכת אברים לכבש. אבל שלא בשעת עבודה מותר לרוץ. תוס' הרא"ש.